

Arrest

nr. 236 308 van 2 juni 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Louis Mettwielaan 9
1080 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 februari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2020.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2020 houdende de annulatie van de terechtzittingen vanaf 18 maart 2020 als preventieve maatregel ter vermindering van de verspreiding van COVID 19.

Gelet op de beschikking van 5 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 mei 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. HEYVAERT, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 28 april 2018, verklaart er zich op dezelfde dag een eerste maal vluchteling. Op 28 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij 's Raads arrest nr. 205 347 van 14 juni 2018 werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

1.2. Op 25 juni 2018 verklaart verzoeker zich een tweede maal vluchteling.

Op 28 juni 2018 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Bij 's Raads arrest nr. X van 11 juli 2018 werd het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing d.d. 28 juni 2018 verworpen.

1.3. Op 20 december 2018 verklaart verzoeker zich een derde maal vluchteling.

Op 29 januari 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing d.d. 30 januari 2019.

1.4. Op 14 maart 2019 verklaart verzoeker zich een vierde maal vluchteling.

Op 5 juli 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) genomen die per aangetekend schrijven op dezelfde dag naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Atchuvely, Jaffna district, en bent u in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. Wanneer u ongeveer zes jaar oud was, verhuisde u met uw moeder en zus naar Colombo. Uw vader zou werkzaam geweest zijn voor de inlichtingendienst van de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam, ook wel Tamiltijgers of Tijgers genoemd). Hierdoor zou hij niet permanent bij jullie gewoond hebben, maar jullie slechts bezocht hebben bij speciale gelegenheden. U ging tot de elfde graad naar school en bleef nadien thuis. Sinds 2007 zou uw vader vermist geraakt zijn. De Sri Lankaanse politie zou in 2008 al enkele keren zijn langsgekomen op zoek naar uw vader. Na de laatste oorlog (Eelam IV, 2006-2009) zou uw moeder vernomen hebben dat een collega van uw vader gespot zou zijn in een kamp in Vavuniya. In juni 2009 zou uw moeder uw vader er dan ook zijn gaan zoeken, zonder succes evenwel. Vrijwel meteen nadien zouden enkele leden van de CID (Criminal Investigation Department) bij jullie thuis zijn langsgekomen. Ze zouden verschillende keren zijn teruggekomen, jullie huis doorzocht hebben en uw moeder daarbij ondervraagd en mishandeld hebben. Uw moeder zou zich ook verschillende keren zijn moeten gaan aanmelden bij de autoriteiten. In 2012 zou uw moeder overleden zijn aan de gevolgen van een hoofdwonde, opgelopen door de behandeling van de CID bij één van hun bezoeken. Uw grootvader zou nadien de zoektocht naar uw vader hebben verdergezet. Ook hij zou hierdoor in de problemen gekomen zijn, door de autoriteiten gefolterd zijn en hierdoor in september 2014 overleden zijn. In oktober 2014 zou u samen met uw grootmoeder en zus gekidnapt zijn door de Sri Lankaanse autoriteiten. Jullie zouden overgebracht zijn naar een onbekende plaats waar u tot april 2015 zou hebben vastgezeten. Op dat moment zou u er echter dankzij tussenkomst van ‘KP’ (K.P.), een oude kennis van uw vader en grootmoeder, zijn weggeraakt. Van uw grootmoeder en zus zou u sindsdien niets meer vernomen hebben. Zelf zou u overgebracht zijn naar Colombo, waar u bleef tot aan uw vertrek uit Sri Lanka. Op 16 juni 2015 zou u vanuit Colombo naar Singapore gevlogen zijn, en de volgende dag van daaruit naar Maleisië, bij beide gebruik makend van een vals Sri Lankaans paspoort. U zou een kleine drie jaar illegaal in Maleisië hebben verbleven. In april 2018 zou u vanuit Maleisië, via Thailand en Kenia, naar Ivoorkust zijn gevlogen, daarbij gebruikmakend van een vals Thais of Indonesisch paspoort. Op 29 april 2018 zou u met een vals Indisch paspoort op een vlucht naar Mumbai (India) zijn gestapt met een transit in Brussel. Bij aankomst in Brussel diende u een verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van dit verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van een overlijdensboekje en kopie van een medisch attest uit België. In uw dossier bevonden zich eveneens kopie van een pagina uit het valse Indische paspoort waarmee u in Brussel aangekomen bent en kopie van een e-ticket.

Op 28 mei 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U wist immers uw identiteit niet aan te tonen en er bestonden ernstige twijfels over uw reisweg. Daarnaast wist uw asielaanvraag niet te overtuigen. U tekende beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), maar zij volgde bovenstaande beslissing op 14 juni 2018.

Op 25 juni 2018 diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming in. U verwees daarbij opnieuw naar de problemen die u tijdens uw eerste verzoek had uiteengezet. Via familie in het Verenigd Koninkrijk geraakte u aan kopieën van volgende documenten: uw identiteitskaart, uw geboorteakte, de pagina met de identiteitsgegevens van uw paspoort, overlijdensaktes van uw moeder en grootvader, algemene informatie betreffende Sri Lanka en een brief van uw Belgische advocaat.

Op 28 juni 2018 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk. U baseerde zich immers nog steeds op dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven, zonder dat u uw eigen geloofwaardigheid poogde te herstellen. De documenten die u neerlegde waren niet van dien aard dat ze de appreciatie van uw verzoek konden ombuigen. U ging hiertegen in beroep bij de RvV, dewelke de beslissing van het CGVS inhoudelijk bevestigde op 11 juli 2018. Z

Zonder België te hebben verlaten diende u op 20 december 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. U verwijst daarbij opnieuw naar de problemen die u tijdens uw eerste verzoek had uiteengezet. U stelt dat uw problemen in Sri Lanka nog steeds actueel zijn, waardoor u intussen te kampen heeft met een depressie. Ter staving van uw derde verzoek om internationale bescherming legt u uw geboorteakte en de vertaling ervan, alsook een arrestatiebevel van uw vader met vertaling en een medisch attest van uzelf (België) neer. Op 30 januari 2019 werd uw derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk bevonden. U bleef immers verder bouwen op uw reeds ongeloofwaardig bevonden asielrelaas en u wist uw identiteit nog steeds niet te staven. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

Zonder België te hebben verlaten diende u op 14 maart 2019 een vierde verzoek om internationale bescherming in. U heeft last van psychologische problemen en u nam deel aan een demonstratie van de Tamil-gemeenschap in Antwerpen. Ter staving van uw huidig verzoek om internationale bescherming legt u een begeleidende brief van uw advocaat en een origineel tijdschrift neer evenals de kopieën van de volgende documenten: foto's van uw activiteiten binnen de Tamil-gemeenschap in België, een medisch attest en een psychologisch attest.

B. Motivering

In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het attest van uw psycholoog blijkt immers dat u lijdt aan een depressie en PTSD. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u voldoende ruimte geboden om uw situatie uit te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name met name de problemen die u kende vanwege de werkzaamheden van uw vader voor de LTTE evenals uw activiteiten binnen de Tamil-gemeenschap in België. Hierbij dient te worden beklemtoond dat uw vorig verzoeken door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven telkens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.

Het psychologisch verslag bevestigt mogelijks dat u psychologische problemen heeft maar kan niet worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van de problemen die u in Sri Lanka zou hebben gekend. Een arts of psycholoog kan een uitspraak doen over psychische dan wel fysische letsels die iemand heeft maar kan nooit uitsluitel geven over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Een arts kan enkel voortgaan op hetgeen zijn patiënt – u dus – hem aanreikt. Dat uw psycholoog in het verslag vermeldt dat uw psychische toestand verband houdt met persoonlijke ervaringen betreft louter een weergave van uw eigen verklaringen. Bovendien staft dit geenszins uw verklaringen dat u momenteel nog steeds een reëel risico op vervolging loopt omwille van de

werkzaamheden van uw vader bij de LTTE. U toont evenmin aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. In zoverre u uw psychische gezondheid (depressie en PTSD) aanmerkt als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, moet worden opgemerkt dat uit de medische attesten die u ter staving neerlegt, niet blijkt dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u een verhoogd risico zou lopen in haar land van herkomst. U laat tevens na dit in concreto aan te tonen. Wat betreft het attest van uw arts dient gesteld te worden dat u reeds een gelijkaardig document neerlegde in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming. Aangezien de inhoud van beide medische attesten hetzelfde is en het eerste attest reeds uitgebreid besproken werd bij de beoordeling van uw vorig verzoek om internationale bescherming, dient het huidige medische attest verder verhoogd te worden.

Wat betreft de activiteiten die de Tamil diaspora in België organiseert en waaraan u deelgenomen zou hebben dient erop gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (*réfugié sur place*) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een verzoek om internationale bescherming niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en u moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom u vervolging vreest, onder meer met betrekking tot uw achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, "Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects", februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, "Note on réfugié sur place claims", februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, "Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié", Genève, 1992, 96). Het is echter niet aannemelijk dat u in het geval van een terugkeer naar Sri Lanka problemen zou kennen omwille van het feit dat hij sinds zijn aankomst in België aanwezig was op enkele herdenkingsfeesten en parades, noch dat de Sri Lankaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op de reeds eerder uitgebreid gemotiveerde ongeloofwaardigheid van uw problemen in Sri Lanka, maakt u immers niet aannemelijk dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat deze overheden uw handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in België. Het CGVS ziet aldus geenszins in hoe uw beweerdde activiteiten in België bekendheid zouden genieten bij de Sri Lankaanse autoriteiten, laat staan dat dit u in een dermate negatieve belangstelling zou kunnen brengen dat u bij een terugkeer gevaar zou lopen. Uit de informatie in het administratief dossier ("COI Focus: Sri Lanka: Situatie bij terugkeer van Tamils" van 22 mei 2019) blijkt bovendien geenszins dat personen met een dergelijke beperkte rol in de diaspora nood hebben aan internationale bescherming louter omwille van hun activiteiten in het buitenland.

De begeleidende brief van uw advocaat kan eveneens geen ander licht werpen op uw verzoek om internationale bescherming. Deze brief bevat immers geen elementen die niet al eerder besproken werden.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen verzoekers om internationale bescherming) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot

strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet verrechtvaardigen. De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), “*materiële en procedurele luik*”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) van de commissaris-generaal d.d. 29 januari 2019 (stuk 2), een psychologisch rapport (stuk 3), foto's van zijn deelname aan demonstraties van de Tamilgemeenschap in België (stuk 4) en een rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (stuk 5).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Op 28 april 2018 dient verzoeker een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij voert aan dat hij wordt bedreigd door de Sri Lankaanse autoriteiten naar aanleiding van de activiteiten van zijn vader voor de LTTE. Op 28 mei 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn identiteit, aan zijn reisweg en aan zijn vluchtrelaas. Bij 's Raads arrest nr. 205 347 van 14 juni 2018 werd de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Op 25 juni 2018 dient verzoeker een tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn vluchtmotieven zoals hij uiteenzette in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming en hij legt een aantal bijkomende documenten voor. Op 28 juni 2018 verklaart de commissaris-generaal verzoekers tweede (volgend) verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat hij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Bij 's Raads arrest nr. 206 692 van 11 juli 2018 werd het beroep tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal d.d. 28 juni 2018 verworpen.

Op 20 december 2018 dient verzoeker een derde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt opnieuw in zijn vluchtmotieven zoals uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, hij voegt toe dat hij te kampen heeft met een depressie en legt een aantal bijkomende documenten voor. Op 29 januari 2019 verklaart de commissaris-generaal verzoekers derde (volgend) verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat hij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze niet-ontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal d.d. 29 januari 2019, zodat deze beslissing intussen definitief is geworden.

Op 14 maart 2019 dient verzoeker onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming in. Hij volhardt in zijn vluchtmotieven zoals uiteengezet in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, hij wijst op zijn psychologische problemen en hij voegt toe dat hij deelnam aan demonstraties van de Tamilgemeenschap in België. Tevens legt hij een aantal bijkomende documenten voor (zie map 'Documenten' in het administratief dossier). Op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) besluit de commissaris-generaal in de bestreden beslissing tot de niet-ontvankelijkheid van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming omdat verzoeker geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharderen in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

2.3.4. Wat betreft verzoekers medische/psychologische problemen motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“In afwijking van de beoordeling naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal, in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet en op grond het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er actueel in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit het attest van uw psycholoog blijkt immers dat u lijdt aan een depressie en PTSD. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd u voldoende ruimte geboden om uw situatie uit te leggen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat volgens hem geen of onvoldoende rekening werd gehouden met zijn psychologische problemen in het licht van de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door hem aangevoerde vluchtredenen, laat hij na *in concreto* uiteen te zetten dat hem in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen of onvoldoende steunmaatregelen werden verleend in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet. Als zodanig blijft de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering onverminderd overeind.

2.3.5. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoekers vluchtrelaas reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming ongeloofwaardig werd bevonden en dat verzoeker in het kader van onderhavig, vierde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hieromtrent heeft afgelegd:

“In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielredenen die u in het verleden hebt uiteengezet, met name met name de problemen die u kende vanwege de werkzaamheden van uw vader voor de LTTE evenals uw activiteiten binnen de Tamil-gemeenschap in België. Hierbij dient te worden beklemtoond dat uw vorig verzoeken door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze redenen telkens door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd.”

Dienaangaande voert verzoeker geen enkel concreet en inhoudelijk verweer in zijn verzoekschrift. Aldus blijft de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering onverminderd overeind.

2.3.6. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het voorgelegde psychologisch rapport (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet kan worden beschouwd als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten:

“Het psychologisch verslag bevestigt mogelijks dat u psychologische problemen heeft maar kan niet worden weerhouden als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van de problemen die u in Sri Lanka zou hebben gekend. Een arts of psycholoog kan een uitspraak doen over psychische dan wel fysische letsels die iemand heeft maar kan nooit uitsluitend geven over de omstandigheden die hieraan ten grondslag liggen. Een arts kan enkel voortgaan op hetgeen zijn patiënt – u dus – hem aanreikt. Dat uw psycholoog in het verslag vermeldt dat uw psychische toestand verband houdt met persoonlijke ervaringen betreft louter een weergave van uw eigen verklaringen. Bovendien staft dit geenszins uw verklaringen dat u momenteel nog steeds een reëel risico op vervolging loopt omwille van de werkzaamheden van uw vader bij de LTTE. U toont evenmin aan dat u omwille van de elementen aangehaald in het neergelegde psychologisch verslag, een verhoogd risico zou lopen. In zoverre u uw psychische gezondheid (depressie en PTSD) aanmerkt als een persoonlijke omstandigheid die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, moet worden opgemerkt dat uit de medische attesten die u ter staving neerlegt, niet blijkt dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u een verhoogd

risico zou lopen in haar land van herkomst. U laat tevens na dit in concreto aan te tonen. Wat betreft het attest van uw arts dient gesteld te worden dat u reeds een gelijkaardig document neerlegde in het kader van uw derde verzoek om internationale bescherming. Aangezien de inhoud van beide medische attesten hetzelfde is en het eerste attest reeds uitgebreid besproken werd bij de beoordeling van uw vorig verzoek om internationale bescherming, dient het huidige medische attest verder verhoogd te worden."

In zijn verzoekschrift voert verzoeker weliswaar aan dat het voorgelegde psychologisch rapport onvoldoende in rekening werd gebracht, doch hij slaagt er niet in een oorzakelijk verband tussen de door hem aangevoerde feiten en de in het rapport vermelde mentale problemen aan te tonen temeer nu zijn asielrelaas al bij de eerste asielaanvraag ongeloofwaardig werd bevonden. De commissaris-generaal merkt in de bestreden beslissing immers terecht op dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen problemen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de fysieke of mentale problemen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van hetgeen hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van hetgeen een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren. Uit het voorgelegde psychologisch rapport (zie ook verzoekschrift, stuk 3) blijkt dat de psycholoog zich op verzoekers verklaringen baseert wat betreft de oorzaak van zijn mentale problemen. Er dient opgemerkt dat niet wordt betwist dat verzoeker te kampen heeft met psychologische problemen, doch dat deze problemen hun oorzaak zouden vinden in het door verzoeker aangehaalde vluchtrelaas, is in het licht van de beoordeling tijdens zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming niet aannemelijk. Waar verzoeker dienaangaande verwijst naar een gedeelde of zelfs een omgekeerde bewijslast voor de asielinstanties, dient vastgesteld dat geen enkele rechtsregel de asielinstanties verplicht om ingeval van het voorleggen van medische en psychologische attesten aan te tonen dat de hierin vermelde gegevens met betrekking tot het voorgehouden vluchtrelaas onwaar zouden zijn. Er dient erop gewezen dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem is voor "gedeelde bewijslast", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas op coherente wijze toe te lichten. Waar verzoeker verwijst naar rechtspraak van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgisch recht en dat ieder dossier individueel wordt beoordeeld. Waar verzoeker verwijst naar (oud) artikel 57/7bis van de Vreemdelingenwet, dat heden inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dient erop gewezen dat *in casu* reeds in het kader van verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten, zodat het geenszins vaststaat dat verzoeker in het verleden reeds vervolgd is geweest. Er is dan ook geen sprake van een omkering van de bewijslast.

Waar verzoeker verwijst naar de beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) van de commissaris-generaal d.d. 29 januari 2019 in het kader van verzoekers derde (volgend) verzoek om internationale bescherming (verzoekschrift, stuk 2), dient erop gewezen dat verzoeker geen beroep aantekende tegen deze beslissing, zodat de erin vervatte beoordeling intussen definitief is geworden. Dat in deze beslissing werd gemotiveerd dat verzoeker niet een attest voor te leggen ter staving van zijn voorgehouden depressie, doet overigens op generlei wijze afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing dat het voorgelegde psychologisch rapport wat betreft de oorzaak van verzoekers psychologische problemen is gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen. Uit een lezing van voormelde beslissing van 29 januari 2019 blijkt niet dat werd verwacht dat verzoeker zijn vluchtrelaas zou staven aan de hand van een medisch/psychologisch attest; deze motivering betreft immers duidelijk het staven van zijn voorgehouden depressie op zich.

Waar verzoeker verwijst naar een rapport van het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (verzoekschrift, stuk 5) dient erop gewezen dat dit rapport louter algemene informatie bevat die geen betrekking heeft op de persoon van verzoeker. Evenmin bevat dit rapport afdwingbare rechtsregels. Uit het voorgaande blijkt dat *in casu* genoegzaam rekening werd gehouden met verzoekers mentale problemen en dat op pertinente wijze door de commissaris-generaal wordt vastgesteld dat een psychologisch attest op zich is gebaseerd op verzoekers eigen verklaringen en in dit zin niet kan dienen als een overtuigend en tastbaar begin van bewijs van de voorgehouden vervolgingsfeiten.

2.3.7. Vervolgens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat verzoeker niet *in concreto* aannemelijk maakt dat hij door de Sri Lankaanse autoriteiten wordt gevisieerd naar aanleiding van zijn deelname aan demonstraties van de Tamilgemeenschap in België:

“Wat betreft de activiteiten die de Tamil diaspora in België organiseert en waaraan u deelgenomen zou hebben dient erop gewezen te worden dat bij asielaanvragen gegrond op activiteiten in het gastland (réfugié sur place) er een bijzondere bewijslast geldt, namelijk dat indien een verzoek om internationale bescherming niet vervolgd werd in zijn land van herkomst, het aangehaalde zelf geschapen risico op zich geen bewijs is van een gegronde vrees voor vervolging. De beslissende instantie zal met een grotere dan normale strengheid de aannemelijkheid van de aanvraag beoordelen en u moet een uitvoerig en coherent relaas brengen van de redenen waarom u vervolging vreest, onder meer met betrekking tot uw achtergrond, persoonlijkheid en andere persoonlijke elementen (UNHCR, “Note on refugee sur place claims, d) Procedural aspects”, februari 2004). Bij de beoordeling van elementen die ontstaan zijn na aankomst in het onthaalland zijn de reële kans op vervolging, de ernst van die vervolging en het verband met de in het Verdrag van Genève vermelde redenen van cruciaal belang. Er moet rekening gehouden worden met de beoordeling van de handelingen van de betrokkene door de overheden van het land van herkomst, meer bepaald of er aanwijzingen zijn dat de aangehaalde activiteiten kunnen leiden tot de toeschrijving van een dissidente politieke overtuiging door bovenvermelde overheden (UNHCR, “Note on réfugié sur place claims”, februari 2004). Daartoe dient in de eerste plaats te worden nagegaan of de overheden van het land van herkomst op de hoogte zijn van de aangehaalde activiteiten (UNHCR, “Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié”, Genève, 1992, 96). Het is echter niet aannemelijk dat u in het geval van een terugkeer naar Sri Lanka problemen zou kennen omwille van het feit dat hij sinds zijn aankomst in België aanwezig was op enkele herdenkingsfeesten en parades, noch dat de Sri Lankaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zouden zijn. Gelet op de reeds eerder uitgebreid gemotiveerde ongeloofwaardigheid van uw problemen in Sri Lanka, maakt u immers niet aannemelijk dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Sri Lankaanse autoriteiten stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat deze overheden uw handelingen niet op de voet gevolgd hebben en derhalve niet op de hoogte zijn van zijn acties in België. Het CGVS ziet aldus geenszins in hoe uw beweerde activiteiten in België bekendheid zouden genieten bij de Sri Lankaanse autoriteiten, laat staan dat dit u in een dermate negatieve belangstelling zou kunnen brengen dat u bij een terugkeer gevaar zou lopen. Uit de informatie in het administratief dossier (“COI Focus: Sri Lanka: Situatie bij terugkeer van Tamils” van 22 mei 2019) blijkt bovendien geenszins dat personen met een dergelijke beperkte rol in de diaspora nood hebben aan internationale bescherming louter omwille van hun activiteiten in het buitenland.”

In zijn verzoekschrift komt verzoeker dienaangaande niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit een aantal algemene rapporten. Deze rapporten bevatten echter slechts algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoon en volstaan aldus niet teneinde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in zijn hoofde *in concreto* aannemelijk te maken. Er dient op gewezen dat reeds in het kader van verzoekers voorgaande verzoeken om internationale bescherming werd vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden banden met de LTTE, zodat geenszins kan worden aangenomen dat verzoeker in België in het oog zou worden gehouden door de Sri Lankaanse autoriteiten. Evenmin toont verzoeker hiermee *in concreto* aan dat de Sri Lankaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van zijn deelname aan demonstraties van de Tamilgemeenschap in België. Het enkele feit dat er van verzoekers deelname aan deze demonstraties een aantal foto's werden gemaakt (verzoekschrift, stuk 4) toont op zich evenmin aan dat de Sri Lankaanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn van verzoekers deelname, laat staan dat zij verzoeker hierdoor in het vizier zouden nemen. De commissaris-generaal stelt in de bestreden beslissing terecht dat uit de informatie in het administratief dossier (“COI Focus: Sri Lanka: Situatie bij terugkeer van Tamils” van 22 mei 2019) geenszins blijkt dat personen met een beperkte rol in de Tamildiaspora nood hebben aan internationale bescherming louter omwille van hun activiteiten in het buitenland. De door verzoeker aangehaalde informatie vermag hierop geen ander licht te werpen. Gezien het voorgaande

slaagt verzoeker er niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat hij door de Sri Lankaanse autoriteiten zou worden bedreigd naar aanleiding van zijn deelname aan demonstraties van de Tamilgemeenschap in België.

2.3.8. Met betrekking tot de brief van verzoekers advocaat (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De begeleidende brief van uw advocaat kan eveneens geen ander licht werpen op uw verzoek om internationale bescherming. Deze brief bevat immers geen elementen die niet al eerder besproken werden.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker daaromtrent geen enkel concreet en inhoudelijk verweer.

2.3.9. Met betrekking tot de algemene situatie in Sri Lanka, het profiel van Tamil en terugkerende Sri Lankaanse verzoekers om internationale bescherming motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Volledigheidshalve wijst het CGVS op de algemene situatie in Sri Lanka alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van de LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met de LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen verzoekers om internationale bescherming) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Gezien uw beweerde band met de LTTE als niet geloofwaardig wordt beoordeeld door het CGVS, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.”

Waar verzoeker dienaangaande in zijn verzoekschrift wijst op de zogenaamde Paasaanslagen van april 2019 en de mogelijke invoering van nieuwe wetgeving met betrekking tot terrorismebestrijding in Sri Lanka, dient erop gewezen dat uit de aangehaalde informatie niet blijkt dat de veiligheidssituatie in Sri Lanka sedert deze zogenaamde Paasaanslagen van april 2019 dermate is verslechterd dat er heden in Sri Lanka sprake zou zijn van een situatie van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie blijkt het immers te gaan om doelgericht geweld gedurende een korte periode. Verder blijkt uit deze informatie evenmin dat mensen behorende tot de Tamil-etnie ingeval van terugkeer naar Sri Lanka een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zouden kennen louter omwille van het behoren tot de groep van de Tamils. De uiteenzetting over op til zijnde nieuwe wetgeving in Sri Lanka met betrekking tot terrorismebestrijding en de mogelijke gevolgen hiervan voor de Tamilgemeenschap betreft louter speculatie en is dan ook geenszins van aard een ander licht te werpen op de motivering in de bestreden beslissing en/of op de beoordeling van verzoekers nood aan internationale bescherming in het kader van zijn voorgaande verzoeken om internationale bescherming. Vooralsnog is deze wetgeving immers niet in voege, laat staan dat kan worden vastgesteld wat de praktische gevolgen ervan zouden zijn voor de Tamilgemeenschap in Sri Lanka.

Wat betreft Sri Lankanen die na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in het buitenland terugkeren naar hun land van herkomst, dient vastgesteld dat uit de beschikbare informatie dienaangaande in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') en in het verzoekschrift blijkt dat zij ingeval van aankomst in Sri Lanka kunnen worden ondervraagd, onder meer wat betreft mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt heeft een soevereine staat het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat Tamils ingeval van terugkeer naar Sri Lanka meer geïnterviewd worden. Evenmin blijkt uit deze informatie dat iedere Sri

Lankaan ingeval van terugkeer naar Sri Lanka na het indienen van een verzoek om internationale bescherming in het buitenland het risico loopt op mensonterende behandeling of op een disproportionele bestraffing. Verzoeker brengt evenwel geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij ingeval van terugkeer naar Sri Lanka door de Sri Lankaanse autoriteiten zou worden gevisieerd naar aanleiding van het feit dat hij in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende. Wat betreft zijn beweerde problemen met de CID, zijn voorgehouden banden met de LTTE en zijn beweerde problemen naar aanleiding van zijn activiteiten voor de Tamilgemeenschap in België, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

2.3.10. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoeker in het kader van onderhavig, derde (volgend) verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor een erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee juni tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER